

[Maisted]

deltage i denne oplysningskampagne, som man fra de socialistiske partier gerne vil have sat i værk. Det har derfor den slagside, at en mobilisering og en oplysningskampagne af denne art betyder, at man undergraver den vestlige verdens evne og lyst til at forsvare sit politiske system. Dermed ikke være sagt, at disse velmenende organisationer som Fred for Kvinder, og hvad de ellers måtte hedde, ikke laver et positivt stykke arbejde, men deres betydning for den vestlige verden er efter min opfattelse på nuværende tidspunkt af negativ karakter.

Det er vigtigt, at Danmark også ved den kommende nedrustningskonference er i nøje overensstemmelse med USA, og det fører unægtelig til det reelle problem, at det er supermagterne, der afgør, i hvilken takt vi skal have nedrustning her i verden. Det er da klart, at repræsentanter både for Rusland og USA læser hr. Thorssons rapport og nok også kan fatte, at der ligger en vis vanvittig idé i fortsat at bruge mange midler på at opruste. Det tror jeg også er sivet ind hos disse repræsentanter, men der er altså som sagt en vilje – i hvert fald endnu – hos USA til at sikre det politiske system, som vi tilslutter os, og på den anden side ved vi udmærket, at russerne har et politisk program, hvorefter de ganske enkelt ønsker at underminere den vestlige verdens evne til at ville forsvare sig selv, og her benytter de så mange velmenende organisationer.

Men som sagt kan vi i det store og hele tilslutte os udenrigsministerens redegørelse, fordi den på ingen punkter skejer ud fra samarbejdet med vores vestlige allierede.

Arne Melchior (CD):

Som rimeligt er, diskuterer vi de ting, der her er på dagsordenen, ret jævnlige i folketinget, og jeg skal da for en ordens skyld atter en gang – jeg har været ordfører i lignende debatter gentagne gange – lægge højre hånd på Bibelen og bekende mig som hunderød for krig og alene derfor som fredsvæn. Jeg betragter alle i denne sal og i dette folk som tilhængere af freden og modstandere af krigen. Jeg kan være uenig med andre partier og deres talsmænd med hensyn til de metoder, der skal anvendes for sikrest at undgå krigen, men jeg mistror ingens motiver og tillader mig så også at afvise det, når andre mistror vore.

Jeg vil gerne give denne erklæring samme ordvalg, som hr. Lasse Budtz gjorde, og jeg er glad for at kunne erklære mig helt enig med ham, når han i sin tale for lidt siden sagde, at socialdemokratiet gerne vil være med til at benytte enhver lejlighed, ethvert tidspunkt i enhver forbindelse eller enhver organisation til at støtte nedrustningen. CD kan tilslutte sig dette for vort partis vedkommende.

Jeg tager så også den næste sætning med fra hr. Lasse Budtz' tale, nemlig at vi ikke tror på den ensidige ned- eller afrustning, fordi vi ikke mener, at nedrustningen giver resultater, hvis sikkerheden ikke bevares på den ene eller den anden måde. Hvad der derefter følger, vil jeg ikke uforbeholdent skrive under på, men det her citerede: ja og et hundrede procent.

Når dette er sagt og forhåbentlig hermed er klart sagt, vil jeg også gerne pege på, at man ikke skal komme i nogen falsk tryghedsforfølelse, hvis det skulle lykkes – hvad vi alle helhjertet kan håbe – at få gang på den ene eller den anden måde, på det ene eller andet tidspunkt i nedrustningsforhandlinger. Flere af ordførerne har været inde på, hvordan den ene omgår forslag fra den anden og den anden omgår forslag fra den ene. Men skulle det komme i gang, vil det kun være en spænd, glædelig og nødvendig begyndelse, men ikke give særlig meget anledning til tryghed.

Jeg kan faktisk ikke huske, hvor langt vi er fremme med hensyn til, hvor mange gange vi nu kan ødelægge verden, som det siges. Men om det er 300 gange, 150 gange, 15 gange eller bare 1½ gang er jo sådan set ligegyldigt. Kan vi gøre det én gang, er det nok. Her gælder det gamle ord om, at én gang er ingen gang, absolut ikke; her er én gang gangen. At reducere fra 200 til 100 eller 50 gange, vil ikke give nogen som helst form for betryggelse.

På den anden side vil jeg forsøge at tilføre et gran af optimisme ved den påstand, som nogen måske vil kalde hårtrukken, andre måske vil kalde hårrejsende, at disse altødelæggende våbens tilstedeværelse på arenaen i vor tid i virkeligheden kan være med til at reducere krigsfaren, for den tid er forbi, da kejsere og konger, præsidenter eller generaler kunne erklære krig, vel vidende at det var noget, der foregik nogle hundrede kilometer